mrak.

ANNA BASIKOVÁ

pointa

Mrak.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Anna Basiková
Mrak. – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

pointa

mrak.

ANNA BASIKOVÁ

mrak.

ANNA BASIKOVÁ

pointa

Pro všechny ztracené.

Pro ty, co jsou spolu, ale sami.

Pro nás.

Na nás!

Přetvářka

Sebeklam

Sladká sůl

Suchý déšť

Zataženo

Polojasno

Oblačno

Slunce

my

Mileniálové. Ta generace lidí kolem třiceti, kteří všechno můžou. Studujeme, pracujeme, cestujeme, kupujeme si, co zrovna chceme, a budujeme kariéry. Jsme cílevědomí a jdeme si za svým. Snažíme se stihnout všechno, všude být, všechno vidět, žít a bavit se. Zvykli jsme si na určitý komfort, žijeme sami nebo s kamarády. Nechce se nám budovat vztahy a zakládat rodiny. Jsme pohodlní, neumíme dělat kompromisy a ústupky. Na sex si čas uděláme, ale jsme rádi, když ten dotyčný hned ráno odejde. Neslavíme Valentýna ani První máj. Seznamujeme se na mejdanech a nechodíme na rande. Srovnáváme se s ostatními skrze sociální sítě, myslíme si, že máme na všechno dost času, nepracujeme vůbec, nebo strašně moc. Zakládáme start-upy, jezdíme na Bali a do Vietnamu, utrácíme za chleba s avokádem a toužíme z tohohle světa utéct do pralesa a žít nějaký čas offline. Nemáme oblíbený prací prostředek, trvalý příkaz máme jenom na Netflix a Spotify, naše domácí lékárnička obsahuje balíček náplastí a Ibalgin. V sobotu dopoledne chodíme na farmářský trhy a na brunch do cool bister, kde si dáváme domácí granolu a flat white. Nemáme peníze na hypotéku, ale věříme v udržitelnost a zelenou planetu. Veřejně prezentujeme tu nejlepší verzi sebe samých. Všechno negativní necháváme skryto. Říká se o nás, že jsme líní, zpovykaní, vystudovali jsme zbytečné obory za cizí peníze, místo vděčnosti si pořád jen na něco stěžujeme, můžeme všechno, ale vlastně nic neumíme, nejsme zajištění a zlaté pravidlo zasadit strom, postavit dům a zplodit syna z nás zvládne jen málokdo. Naše životy jsou někdy totální nesmysl a my nevíme, jak a kde ten smysl najít. Jsme uvězněni mezi generacemi X a Z. A stejně jako ony, i my si mnohdy dobrovolně ubližujeme tím, co nás ničí. Ale jsme tady a jsme šťastný. Prostě. Vlastně. Jakoby.

o dětství

Vyrůstali jsme v devadesátkách.
A ty byly prostě nejlepší.

Nebyli jsme furt přilepený k telefonům, hráli jsme si venku, občas pařili na playstationu, koukali na videokazety, hudbu poslouchali z walkmanů a pak z discmanů, koukali jsme na Medúzu a na Eso, měli jsme tlačítkový telefony a počítače veliký jako skříň, pařili jsme tamagoči a naši hrdinové byli Dáda, Holki a Lunetic. Užívali jsme si dovolenou v Bibione nebo v Chorvatsku a za odměnu jsme chodili do Mekáče a KFC.

A taky jsme si mysleli, že můžeme všechno.

Dneska?
Od života chceme něco víc, než co měli naši rodiče.
Odkládáme povinnosti.
Máme neomezené možnosti a přemýšlíme, kterou si vybrat.

Mileniálové nebo také generace Y jsou lidé, kteří se narodili v rozmezí let 1980 a 1990. Dospívali na přelomu tisíciletí a od předchozí generace se výrazně liší. Jejich očekávání od života, práce a vztahů jsou pro mnohé velmi zvláštní. Co chtějí v životě zažít a co dává jejich životům smysl?

ve světě dospělých samé jinotaje

Už žádné pohádky,

dětství končí.

Vysoké podpatky,

víš, jak se v nich tančí?

o ženském přátelství

Většina z nás má jen pár opravdu dobrých kamarádů a ještě méně dobrých kamarádek. Těch, kterým můžeme zavolat v noci a poprosit je o pomoc. Není to tím, že by nechtěly pomáhat, jen prostě mají jiné starosti. Nebo by bylo možná divné jim volat a dožadovat se jejich pomoci. Vlastně to nejsou holky, od kterých by to někdo čekal.

Holky umějí být pěkný svině. To je prostě fakt. Jsme závistivý, nepřejícný, jízlivý, máme spoustu kousavejch poznámek, umíme se strefit tak, aby to vážně bolelo. Od tahání za vlasy a škrábání do obličeje jsme se dostaly tam, kde jsme dnes. Pomlouváme se navzájem, řešíme, jestli ta druhá nemá náhodou zase větší stehna a příliš mastný vlasy, jestli má v tomhle tričku dobrý prsa a že ten dort si fakt dávat neměla. Hodnotíme, soudíme, radíme.

Když jsem byla malá, měla jsem vždycky jednu nejlepší kamarádku, jinak jsem se s nikým moc nebavila. Jenže vždycky to dopadlo tak, jak už to mezi dětmi bývá. V rámci souboje o to, kdo je lepší nebo horší, kdo je oblíbenější a má hezčí oblečení a lepší telefon, jsme se prostě vždycky po určité době kamarádit přestaly.

Vlastně to dneska není o moc lepší. Ženská přátelství jsou hodně složitá, zapeklitá a dost problematická. Holky bývají hysterický a často si myslí, že jsou nejchytřejší na světě, že jejich názor je ten jediný správný. A samozřejmě všechny okolo horlivě přesvědčujeme, že to tak není. Proč vlastně ženy nemají rády ostatní ženy? A proč si musíme navzájem dělat ze života peklo? Proč prostě nemůžeme ostatní víc respektovat, tolerovat? Celý život s tím bojujeme. Přemýšlíme a polemizujeme. Já třeba přesně vím, co by každá z mých kamarádek měla a neměla dělat, jak by měla žít, s kým by měla chodit, kde by měla pracovat. A ony na tom jsou úplně stejně.